

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIV Nr. 1

1969
IANUARIE 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

LA IESLE

Prin noapte-o rază de lumină,
O stea, sau înger veghetor,
Conduse magi, păstori cu turme,
La ieslea „Marelui Păstor”.

Un cânt plăcut răsună-n noapte,
Spre-un țel de mult de noi dorit:
Să fie pace între oameni,
O Pace, fără de sârșit.

Și încărcăți sosiră magi,
Cu daruri, plini de bucurii,
Spre-a se-nchina Acelui care,
Părinte-I bun din veșnicii.

Și-n jurul ieslei, unde pruncul,
Zimbea la pelerini privind,
Pluteau cununi de raze-n care,
Lumini se resrîngeau lucind.

Din ele-o rază se desparte,
Svîrlind în juru-i noi lumini,
Și au format un nimb spre care
Priveau uimiți trei pelerini.

De au văzut în El tăria,
Ce lumea vrea s-o mîntuiască,
Sau împărat ce cu putere
Va dărîma ca să zidească,

De au văzut belșug de viață
In raza ce sclipește lin,
Sau tronuri, purpură domnească,
Cu-aprozi care se duc și vin,

Iar jur de jur făcînd de strață,
Văzut-au îngerii-n lumini,
Ei n-au văzut că-n acea rază,
Lucea cununa cea de spini.

D. POPA-TICU

Pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Luca.2,14.

DUMNEZEU CU NOI

Dumnezeu, să fie cu noi în noul an în care am intrat, și lumina măririi și a slavei Sale să lumineze peste poporul Său și peste Biserica Sa din țara noastră.

Și acum când am ajuns în fața unui nou an, nu putem să nu întoarcem privirile noastre, pentru ca să vedem mulțimea binecuvântărilor atât de bogate, care în iubirea nemărginită a Tatălui nostru din ceruri, le-a revărsat peste poporul Său și peste toți oamenii din Patria noastră. Un an în care pământul a rodit din belșug pentru nevoile noastre ale tuturor, sănătatea de care ne-am bucurat și care ne-a dat posibilitatea să muncim fiecare acolo unde sîntem chemați, pace în familiile noastre și în Patria noastră pe care am avut-o cu toții și în anul acesta care s-a scurs, precum și binecuvântările spirituale pe care le-am primit din partea Domnului. Și acum când „Curierul Adventist“ a venit atât de bogat în darurile lui spirituale în casele noastre, este dovada de netăgăduit și putem să spunem din toată inima că: „Dumnezeu este cu noi“. De aceea gîndul nostru al tuturor fraților din scumpa noastră țară se îndreaptă către Dumnezeul nostru din ceruri, căruia îi mulțumim în umilință din adîncul inimilor noastre că El ne-a luminat cu lumina feței Sale și a dat poporului Său bogate și prețioase binecuvîntări cerești. Noi mulțumim conducătorilor și guvernului R.P.R. pentru deosebita înțelegere arătată cultelor din țara noastră printre care sîntem și noi, care am avut de rezolvat atîtea probleme importante și cărora li s-a dat toată atenția în rezolvarea lor favorabilă.

Un drum nou cu posibilități noi se deschide Bisericii noastre, într-o viață nouă pe care o făurește regimul din Patria noastră. Noi, ca membri ai Bisericii noastre, avem o mare răspundere față de Acela care ne dă toate darurile cerești, și o răspundere tot atît de mare ca cetățeni ai Patriei noastre. Noi nu vom greși niciodată, și nici nu vom neglija aceste îndatoriri, dacă vom privi totdeauna la Acela care a venit să locuiască la noi, și care prin viața Sa ne-a descoperit lumina iubirii lui Dumnezeu. „Nu există

frunză în pădure, nu există fir de iarbă care să nu aibă lucrarea sa de făcut. Oricare copac, oricare frunză revărsă elementul acela dătător de viață fără de care n-ar putea să trăiască nici omul, nici animalele; la rîndul lor, omul și animalele ajută ca pomul și frunza să poată trăi. Florile respiră frăgezimea și dăruiesc frumusețea lor pentru fericirea omenirii. Soarele răspîndește lumina lui și produce voie bună în tot locul unde pătrunde. Oceanul, el însuși izvorul izvoarelor, primește fluviile și rîurile întregului pămînt, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din sînul lui cad în formă de ploaie și umezesc pămîntul, făcîndu-l să încolțească și să odrăslească“.

„Ingerii plini de măreție se simt fericiți când pot să dea iubire și neobosite îngrijiri sufletelor doritoare de mîntuire. Ființe cerești caută cu mult zel să cîștige inima oamenilor. Ei aduc lumina cerească în lumea aceasta.... lucrînd cu stăruință și iubire ei caută să influențeze pe oameni pentru a pune pe cei pierduți în legătură cu Hristos, legătură care este mai intimă decît aceea pe care o pot gusta ei ca îngeri.“

„Dar lăsînd la o parte toate acestea, privind la Isus noi vedem pe Dumnezeu. Privind la Isus vedem că slava lui Dumnezeu constă din a da. „Nu fac nimic de la Mine însumi“, zicea Hristos: „Tatăl care este viu, m-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl“. „Eu nu caut slava Mea, ci slava Celui ce m-a trimis“. Prin cuvintele acestea se dă pe față acel mare principiu care constituie o lege pentru univers. Hristos a primit totul de la Dumnezeu, dar El a luat ca să dea“. Dacă Isus, care este modelul vieții noastre, a înscris în tot ce a creat El, principiul dăruirii, dîndu-Se chiar pe Sine însuși ca exemplu al nostru, atunci și noi să primim cuvintele apostolului Pavel, care spune: „Urmăriți ce este bine înaintea tuturor oamenilor“ și mai presus de toate în acest an în care am intrat, să sporim dragostea noastră pentru lucrul care ni se încredințează și să facem așa cum spune cuvîntul Domnului: „Dați tuturor ce sînteți datori să dați“. Dînd tot ce datorăm Pa-

triei noastre, vom deschide noi căi pentru dezvoltarea și larga înțelegere a tuturor problemelor noastre ca Biserică. Un bărbat cu mare răspundere, cu ocazia unei convorbiri a spus: Libertatea de astăzi se datorește credincioșilor Dvs. care au răspuns cu sinceritate și dragoste la îndatoririle pe care le-au avut față de Patrie. Noi dorim să reînținem și să asigurăm prin fapte înalta conducere a țării noastre, că vom îndeplini eforturile de a ne face toată datoria, de a fi buni și sinceri cetățeni ai scumpei noastre Patrii. De asemenea, noi dorim chiar de la începutul acestui an să reînținem și consacrarea noastră față de Acela care urcând drumul Golgotei, a purtat crucea și a murit pentru păcatele noastre.

Pe vremuri Dumnezeu poruncise lui Moise așa: „Să-Mi faci un locaș Sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor“, și în adevăr Dumnezeu și-a coborât slava Sa în locașul acela, și a fost cu poporul Israel mai ales în timpul grelei și obositoarelor călătorii prin pustie. Și astăzi Domnul se adresează poporului și-i spune: „Căci Domnul Dumnezeu tău va merge în mijlocul taberei tale ca să te ocrotească... tabăra ta va trebui deci, să fie sfântă. Deut.23,14.

Sîntem noi dispuși și gata să-i oferim inima noastră Duhului Sfânt, curată și sfințită ca să rămîna și în acest an prezența Domnului în mijlocul nostru? Numai dacă urîm păcatul și ne este scîrbă de el vom deschide drumul pentru Duhul Sfânt. Fraților și surorilor, noi avem nevoie urgentă de Duhul Sfânt, nu putem întîrzia cu această cerere, și nici nu putem aștepta. Chiar dacă pretindem că sîntem copii ai lui Dumnezeu și vedem și unele succese în viața noastră, dar dacă inima noastră nu este liberată ca să ia loc această putere acolo, noi nu sîntem nimic înaintea lui Dumnezeu. Numai prezența Domnului Hristos, în inima noastră prin puterea Duhului Sfânt ne poate ajuta ca să ascultăm și să trăim în viața noastră zilnică cuvîntul lui Dumnezeu.

Acela care a spus pe vremuri servului lui Dumnezeu: „EU SINT“, este același și astăzi și ne asigură pe fiecare, dintre noi de prezența Sa și ne spune: „Nu te teme, EU SINT“. — „Dumnezeu cu noi“ este garanția noastră că vom putea respinge păcatul, asigurîndu-ne că numai

asa vom asculta de legea cerului. El S-a umilit pentru a lua corp omenesc, pentru a da pe față un caracter în totul după voia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: „S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“. „El a fost condamnat pentru păcatele noastre și S-a legat de noi cu o legătură care nu se va desface niciodată. El este legat de noi pentru veșnicie. Biserica Sa este obiectul cel mai de preț la care Tatăl nostru a ținut așa de mult încît „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Prin acest act suprem de jertfă al cerului „familia cerească și familia pămîntească sînt legate împreună în Hristos. Hristos în strălucire este fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strîns la sînul iubirii nemărginite“.

Acum cînd am intrat într-un nou an, să spunem și noi ca și omul lui Dumnezeu pe vremuri: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta?... Oare nu cînd vei merge Tu cu noi?“ Și Domnul a ascultat această dorință vie a servului Său și a făcut ca prin fața lui să treacă toată frumusețea Dumnezeului nostru. Domnul să se îndure de noi și să ne ajute să umblăm în lumina Lui și faptele noastre să lumineze în așa fel încît să se mărească Tatăl nostru din cer. Să spunem și noi ca Psalmistul: „Cercetează-mă Dumnezeule... și du-mă pe calea veșniciei“. Ps.139,24. Cît de fericiți ne vom simți cînd se va spune: „Tu ești poporul Meu“. Isa.51,15. Bunul Dumnezeu să găsească plăcere în poporul Său și slava Lui să umple viața și Biserica noastră și să se împlinească și cu noi rugăciunea servului Său care zicea: „Doamne Dumnezeule, să fie îmbrăcați cu mîntuire, și prea iubiții Tăi să se bucure de fericire“.

Să nu lăsăm nici o clipă din viața noastră ca să treacă fără să ne amintim de aceste cuvinte atît de valoroase pentru noi care sîntem copii ai lui Dumnezeu: „Domnul este cu voi cînd sînteți cu El: dacă-L căutați, Il veți găsi, dacă Il veți căuta cu toată inima“.

ȘT. NAILESCU

O zi istorică din viața bisericii noastre:

Adunarea generală a Uniunii

Ocaziunile de strângere laolaltă a credincioșilor se dovedesc prilejuri de bucurie, binecuvântare și întărire în credință. O astfel de ocaziune, în mic, o constituie întâlnirea laolaltă a credincioșilor în fiecare Sabat. Și Domnul dorește ca aceste momente să fie bine folosite spre a se dovedi într-adevăr o binecuvântare pentru fiecare credincios.

Alte ocazii, în cadrul Bisericii noastre, de strângerea credincioșilor laolaltă, mai sînt participarea la diferite festivități, precum și adunările generale electivă: ale Conferințelor, din trei în trei ani, și a Uniunii de Conferințe, din patru în patru ani. Se zice adunarea electivă ordinară, deoarece atunci au loc alegeri de slujbași, și sînt într-o ordine: din trei în trei ani, sau din patru în patru ani.

La aceste ocazii însă, neputînd participa toți membri, potrivit rînduielilor noastre bisericesti, Comunitățile trimit delegați sau reprezentanți la adunarea generală respectivă, cari delegați, la înapoiere, istorisesc Comunităților care i-au trimis, despre învățămintele luate și soliile primite din partea Domnului prin servii Săi, rînduiți anume pentru aceasta, spre bucuria și întărirea în credință a tuturor. Pentru aceste motive, aceste adunări sînt așteptate și dorite de toți credincioșii.

O astfel de ocaziune, a fost și adunarea generală electivă a Uniunii de Conferințe, fixată pe data de 3 iulie 1955.

Este adevărat că și în 1951 a avut loc o astfel de adunare generală electivă a Uniunii de Conferințe; datorită însă împrejurărilor de atunci și a faptului că de 15 ani nu mai avusese loc o astfel de adunare generală electivă a Uniunii, slujbașii au rămas aproape aceeași și în funcțiuni, afară de unele mici schimbări. În preajma ținerii adunării generale despre care vorbim, vechii slujbași ai Uniunii, aveau un mandat de 19 ani consecutivi, ceea ce lăsa să se întrevadă chiar de la început necesitatea unor schimbări radicale.

Adunarea generală electivă a Uniunii, fixată pentru data de 3 iulie 1955, găsea pe delegații ce urma să participe la această foarte importantă lucrare, cu experiențe mai bogate, cu orientări noi și familiarizați oarecum cu procedeele de lucru, după experiența făcută la adunarea generală electivă a Uniunii din 1951.

În vederea bunului mers și a bunei reușite a lucrărilor, s-au dat instrucțiuni din vreme din partea conducerii Uniunii, așa că lucrurile erau precizate și rînduite, în ce privește desfășurarea lor, pînă în cele mai mici amănunte.

Programul adunării generale electivă a Uniunii, din ziua de 3 iulie 1955, a început la ora 7,30 dimineața, printr-o oră de rugăciune, deservită de fratele Dumitru Florea președintele în funcțiune al Uniunii la data aceea.

După terminarea orei de rugăciune, s-a trecut la lucrările administrative ale adunării generale electivă ale Uniunii. Fratele Mihail Manea, secretarul Uniunii, la acea dată, a deschis ședința acestor lucrări cu cîntarea Nr. 5, iar fr. Vlad Mocanu, a rostit rugăciunea. După ce s-a explicat legalitatea lucrării care se îndeplinea, în conformitate cu Statutul de organizare al Cultului, și după ce biroul adunării electivă a fost completat, s-a rostit un cuvînt de bun venit, tuturor celor prezenți, din partea președintelui în funcțiune. Apoi s-a trecut la constituirea unui comitet de propuneri ce urma să fie alcătuit din 13 persoane, a cărui misiune era să vină cu o listă de 9 nume de persoane care să alcătuiască comitetul de numiri.

Din partea comitetului Uniunii în funcțiune, s-a venit cu propunerea ca fr. Graur Gheorghe, fost mai înainte președinte al Conf. Moldova, să fie votat de adunarea generală în funcția de președinte al comitetului de propuneri. Această propunere a fost primită de către adunarea generală cu unanimitate de voturi. Delegații aleși s-au constituit în 6 grupe, după numărul celor 6 conferințe pe care le reprezentau, propunînd fiecare conferință cîte 2 delegați — un pastor

și un laic, — pentru constituirea comitetului de propuneri. Lista aceasta de 12 persoane a fost supusă spre votare adunării generale, care a primit-o cu unanimitate de voturi. Iată componența comitetului de propuneri:

1. Graur Gheorghe — ca președinte; 2. Tachici Ioan; 3. Soare Dumitru, delegați din partea Conferinței Muntenia; 4. Dengel Ioan și 5. Szemes Zoltán, din partea Conferinței Transilvania de Nord; 6. Olteanu Pavel și 7. Onu Constantin, din partea Conferinței Moldova; 8. Bastoreală Nicolae și 9. Maur Ioan, din par-

Comitetul de numiri, avînd sarcina de a alcătui și prezenta adunării generale o listă cu numele persoanelor care să îndeplinească slujbe la Uniune, pentru următorul termen statutar de patru ani, a lucrat și a prezentat mai întîi adunării generale, propunerea cu privire la numirea noului președinte al Uniunii de Conferințe, în persoana fratelui Năilescu Ștefan, fost pînă acum președinte al Conferinței Transilvania de Sud. După trecerea timpului de contestații, propunerea a fost adusă spre votare în fața adunării generale, care a votat numele noului pre-

Comitetul Uniunii de Conferințe A.Z.Ș.

tea Conferinței Oltenia Banat; 10. Făurescu David și 11. Stoica Dumitru, din partea Conferinței Dunărea; 12. Iancu Gheorghe și 13. Toth Ioan, din partea Conferinței Transilvania de Sud.

Comitetul de propuneri, lucrînd în componența arătată mai sus, a venit cu următoarea propunere privitoare la alcătuirea comitetului de numiri: 1. Bădescu Dumitru ca președinte; 2. Tachici Ioan ca vice-președinte; 3. Oprișan Anghel; 4. Cazan Gheorghe; 5. Prevlitz Ioan; 6. Baci Gheorghe; 7. Plăcintă Petrache; 8. Ianoși Francisc și 9. Poenaru Elisei, ca membri.

După trecerea timpului acordat pentru contestații, adunarea generală a votat componența comitetului de numiri, așa cum a fost prezentată de comitetul de propuneri, cu 63 voturi pentru și o abținere.

ședinte al Uniunii, cu 57 voturi pentru și 7 abțineri.

A fost foarte impresionant momentul cînd, prezentîndu-se numele fratelui Năilescu Ștefan, noul președinte al Uniunii, — cel dintîi care a susținut această propunere a fost fratele Dumitru Florea, fostul președinte al Uniunii, și a făcut apel ca adunarea generală să sprijine pe noul președinte prin vot, astfel, ca, dacă este cu putință, votarea să se facă în unanimitate.

Invitînd de data aceasta și pe noul președinte al Uniunii să participe la lucrări, Comitetul de numiri și-a continuat ședința de lucru aducînd apoi următoarea listă de persoane care să îndeplinească funcțiuni la Uniune pentru următorul termen statutar de patru ani:

— Tachici Ioan, Consilier cu atribuțiunile de reprezentarea președintelui;

— Bădescu Dumitru, Secretar al Uniunii de Conferințe;

— Văcăreanu Arthur, Revizor-contabil;

— Diaconescu Victor, Consilier pentru lucrarea de binefacere și casier;

— Graur Gheorghe, Consilier pentru școala de Sabat;

— Dănețiu Ioan, Consilier pentru inventar;

— Demetrescu Ștefan, Consilier pentru studii și documentare;

— Artinian Hrant, Directorul Seminarului Teologic;

— Hermann Otto, Consilier pentru pastorație și muzica bisericească.

După trecerea timpului acordat pentru contestații, adunarea generală a votat lista propusă cu 60 de voturi pentru și patru abțineri.

După votare, fratele Năilescu Ștefan, noul Președinte al Uniunii, a rostit o scurtă cuvîntare, mulțumind adunării generale pentru marea încredere acordată dînsului prin alegerea în această răspundere atît de însemnată. A dat asigurări că, prin ajutorul Domnului, va urmări din toate puterile binele și prosperitatea lucrării lui Dumnezeu. A apelat apoi la frații delegați să-l susțină cu rugăciunile dîșilor și să îndemne și comunitățile de pretutindeni să facă aceasta. A exprimat cuvinte de mulțumire pentru Inaltele Autorități care ne-au garantat deplină libertate de cult, ca în deplină liniște și pace să ne putem aduce la îndeplinire aceste lucrări foarte însemnate și foarte necesare pentru bunul mers organizat al Bisericii Domnului în aceste zile atît de însemnate. A adresat cuvinte de apreciere și de mulțumire slujbașilor de pînă aci ai Comitetului Uniunii pentru munca depusă în conducerea lucrării Domnului.

Noul Comitet al Uniunii, așa cum a fost votat de Adunarea Generală și completat ulterior, după nevoile lucrării, se prezintă astfel:

1. Năilescu Ștefan — Președintele Uniunii;
2. Bădescu Dumitru — Secretarul Uniunii;
3. Diaconescu Victor — Casier și Consilier pentru binefacere;
4. Tachici Ioan — Consilier cu atribuțiuni de reprezentarea președintelui;
5. Văcăreanu Arthur — Revizor-contabil;
6. Graur Gheorghe — Redactor și Consilier pentru Școala de Sabat;
7. Demetrescu Ștefan — Consilier pentru studii și documentare;
8. Dănețiu Ioan — Consilier pentru inventar;
9. Artinian Hrant — Directorul Seminarului Teologic;

10. Oprișan Anghel — Președintele Conferinței Muntenia;

11. Prevlitz Ioan — Președintele Conferinței Transilvania de Nord;

12. Cazan Gheorghe — Președintele Conferinței Moldova;

13. Baci Gheorghe — Președintele Conferinței Oltenia-Banat;

14. Crișan Pavel — Președintele Conferinței Dunărea;

15. Dengel Ioan — Președintele Conferinței Transilvania de Sud.

Noul Comitet al Uniunii a adresat apoi o circulară către întreaga Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea din R.P.R. arătînd pe scurt numele și funcțiunile noilor persoane care poartă răspundere în conducerea Uniunii noastre, adresînd totodată și un apel, din care extragem următoarele cuvinte:

„Către frații pastori și credincioșii Bisericii
A.Z.S. din R.P.R.

Iubiți frați,

Har, pace și sănătate de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul nostru Isus Hristos!

După cum a fost anunțat, în ziua de 3 iulie 1955, la sediul Uniunii noastre, a avut loc adunarea generală statutară pentru alegerea noilor slujbași ai Uniunii noastre pentru următorii patru ani. Delegații Comunităților din toată țara au fost prezenți la această adunare și au luat parte la lucrările respective, potrivit organizației noastre. Toate lucrările au decurs în liniște și pace.

Adunarea Generală împreună cu Comitetul Uniunii a adus și aduce jertfă de laudă și mulțumire lui Dumnezeu pentru ocrotirea pe care El a acordat-o Bisericii Sale pînă în prezent, păstrîndu-ne credința, unitatea și libertatea de cult, precum și pentru toată purtarea Sa de grije față de noi toți.

S-au adus mulțumiri călduroase tuturor credincioșilor Bisericii noastre, fraților pastori și tuturor slujbașilor Comunităților pentru credințioșia și devotamentul arătat față de Mîntuitorul nostru iubit Isus Hristos și față de principiile sfinte ale Evangheliei Sale.

De asemenea, s-au adus mulțumiri sincere Autorităților din țara noastră pentru garantarea libertăților noastre de cult, de care ne-am

bucurat pînă în prezent și de care credem că ne vom bucura și mai departe.

Indemnul care s-a dat la adunarea generală și pe care îl dă și Comitetul Uniunii noastre, este îndemnul la unire, la pace și la sfințirea vieții. Pentru aceasta este necesar să se cultive și mai departe, în mod mai stăruitor, sinceritatea și iubirea frățească în mijlocul nostru, cît și față de toți semenii noștri. Raporturi noi, experiențe noi, bazate pe sinceritate, loialitate și încredere înlauntrul Bisericii, cu autoritățile și cu întreaga societate, sînt mai necesare ca oricînd.

După ce se mai fac unele exemplificări, aplicații biblice și recomandări spirituale, apelul încheie cu următoarele cuvinte:

„Iubiți frați, pacea și sfințirea să se coboare asupra noastră a tuturor pentru ca să putem vedea cu bucurie fața iubitului nostru Mîntuitor la a doua Sa venire!

Pacea Lui cerească să coboare pe pămînt între popoare, în inimile oamenilor și a tuturor copiilor Săi!

Binecuvîntarea Lui cerească, a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfînt, să fie cu întreaga Sa Biserică!

Să mergem înainte, iubiți frați, cu entuziasm, cu încredere, cu dragoste frățească și cu spirit de sacrificiu pentru îndeplinirea sfintelor noastre însărcinări și pentru mîntuirea sufletelor noastre și ale tuturor!

Dumnezeul păcii și al mîngîierii să fie și să rămîna cu noi toți, Amin“.

Toți cei care au participat la această adunare electivă, observînd ordinea și pacea, disciplina și seriozitatea lucrărilor au putut să exclame pe bună dreptate: „Domnul a făcut lucruri mari pentru noi, de aceea sîntem plini de bucurie“. Ps.126,3. Și iarăși: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspîndește prin noi în orice loc, mireasma cunoștinței Lui“. 2.Cor.2,14.

GH. GRAUR

Implinirea vremii

*„Cînd a venit împlinirea vremii,
Dumnezeu a trimis pe Fiul Său!“*

Speranță de-a lungul veacurilor

Venirea Mîntuitorului fusese arătată mai dinainte în Eden. Cînd Adam și Eva au auzit de prima dată făgăduința, au gîndit că ea trebuie să se îplinească într-un timp foarte apropiat. De aceea au primit cu mare bucurie pe primul lor născut, sperînd că el este Liberatorul. Dar împlinirea făgăduinței a întîrziat. Cei care o primiseră cei dintîi au murit fără să fi văzut că se îplinește. Incepînd de la Enoch, făgăduința a fost repetată prin patriarhi și profeți, păstrînd vie nădejdea arătării Lui, și cu toate acestea El n-a venit atunci. Profeția lui Daniel, descoperirea timpul venirii Lui, dar nu

toți au interpretat cuvintele lui așa cum trebuie. Au trecut veacurile unul după altul; glasul proorocilor a tăcut; mîna opresorilor se lăsa greoaie asupra lui Israel și mulți simțeau că trebuie să spună: „Zilele se lungesc și toate vedeniile rămîn neîmplinite“.

Dar, ca și stelele în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întîrziere. Prin simbolul unei mari întunecimi și al unui cuptor plin de fum, Dumnezeu descoperise lui Avraam robia lui Israel în Egipt. „În cele din urmă, zisese El, vor ieși de acolo cu mari bogății“... „Tocmai în ziua aceea“,... întregul popor al Domnului a ieșit din țara Egiptului“. Tot astfel a fost hotă-

rit în sfatul ceresc ceasul când să se nască Isus pe pământ. Când marele orologiu al vremii a arătat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem.

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său“. Providența divină... — a pregătit — starea potrivită pentru venirea Mântuitorului. Iudeii răspîndiți se adunau din toate țările la Ierusalim pentru sărbătorile anuale. La reîntoarcerea lor în țările pe unde locuiau, puteau să ducă în toată lumea vestea despre venirea Mântuitorului.

În vremea aceea — religiile — păgîne pierdau influența lor asupra poporului. Oamenii se simțeau oboșiți de mituri și de fable. Suspinau după o religie care să le mulțumească inima. Atunci când părea că lumina adevărului pierise dintre oameni, se mai găseau suflete care căutau lumină, suflete pline de grijă și de tristețe. Ele însetau după cunoașterea viului Dumnezeu, după asigurarea că putem aștepta o viață viitoare veșnică și fericită.

De sute de ani Biblia fusese tradusă în limba greacă, limbă care pe atunci se vorbea în întreg imperiu roman. Iudeii se găseau pretutindeni și așteptarea lor după venirea lui Mesia era împărtășită pînă la o oarecare măsură și de — ceilalți. — Între păgînii pe care îi influențaseră Iudeii, erau și oameni care înțelegeau profețiile biblice cu privire la Mesia, chiar mai bine decît învățătorii lui Israel. Unii dintre ei îl așteptau ca pe un

— Mântuitor — de sub puterea păcatului. Acela pe care lucrurile tipice de la templu îl simbolizau, trebuia să explice personal ce însemnătate aveau ele. Trebuia să vină adevăratul Invățător. Solul legămîntului trebuia să vorbească. Glasul Lui trebuia să fie auzit în propriul Său templu. Hristos trebuia să vină și să exprime cuvinte cu înțeles limpede și deplin.

Printre Iudei se găseau și suflete care stătuseră neclintite, urmași ai neamului sfînt, prin

care se păstrase cunoașterea de Dumnezeu. Aceștia mai puneau preț pe făgăduința dată strămoșilor. Ei își întăreau credința cercetînd cuvintele asigurătoare date prin Moise: „Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune“. Ei citeau ce sta scris despre Unsul lui Dumnezeu, care urma „să aducă vești bune celor nenorociți, să vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia“ și să vestească „un an de îndurare al Domnului“. Ei citeau că El va așeza dreptatea pe pământ și ostroavele vor nădăjdui în legea Lui, că „neamurile vor veni la lumina Lui și mai marii la strălucirea razelor Sale“.

Deși cîțiva înțelegeau natura misiunii lui Hristos, cei mai mulți așteptau să se ivească un Prinț puternic care să ia împărăția lui Israel și apoi să libereze națiunile.

Imn închinat nădejdiei

*Nădejde, ancoră slăvită,
Fii pururi binecuvîntată.
Tu-mi fii a vieții mele navă,
Doar lîngă Domnul ancorată.*

*Cînd mă cuprinde întristarea,
Cu mîngîieri mă copleșești.
Și gîndul mi-l îndrepti spre locul
Eternei bucurii cerești.*

*Mereu tu mă zorești, nădejde,
La o deplină pregătire,
Pentru slăvita zi în care,
Va reveni cerescul Mire.*

*În sufletu-mi ce-ades se zbate,
Cuprins de griji, de neguri plin
Îmi readuci pe nesimțite,
Al primăverii cer senin.*

*Cu-a ta putere fără seamăn,
Tu-mi curmi al inimii frămînt.
Îmi dai curaj să lupt într-una,
Și bucurie îmi dai să-ți cînt.*

*Nădejde, cîntecul acesta,
Eu astăzi fie ți-l închin,
Tu mă'nsofești de-atîta vreme,
În drumul meu de peregrin.*

*De-atîta vreme numai bine
Tu-mi faci mereu... Rău, niciodată.
Îmi iești prietenă și soră.
Fii pururi binecuvîntată.*

ION BATRINA-VOIVODENI

Cînd criza era mai grea, cînd părea că Satana va triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În toate timpurile și în orice clipă, Dumnezeu a exercitat iubire față de — omul păcătos. — Fără a lua în seamă — starea — oamenilor, semnele îndurării Sale s-au manifestat fără încetare. Și cînd a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost proslăvită prin aceea că a turnat asupra lumii potop de har vindecător care nu trebuia să fie oprit sau retras pînă nu va fi fost încheiat planul de mîntuire.

Vi s-a născut un Mîntuitor

Domnul Măririi divine S-a coborît jos ca să îmbrace natura omenească. Mărirea Lui a fost acoperită, ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un obiect de atracție. El a evitat orice strălucire în afară.... Isus hotărîse ca nici o atracție pămîntească să nu contribuie la adunarea lumii în jurul Său. Numai frumusețea adevărului divin trebuia să îndemne pe cei care voiau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese arătat de multă vreme în profeție și El dorea ca lumea să-L primească pe temeiul mărturiilor aduse de Cuvîntul lui Dumnezeu.

Îngerii se minunaseră de planul măreț de mîntuire. Așteptau acum să vadă cum are să primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Lui, îmbrăcat în natură omenească. Mulți îngeri s-au coborît în țara poporului ales. Nevăzuți, au mers la Ierusalim, la oamenii rînduiți să explice Sfintele Scripturi și la slujitorii Casei lui Dumnezeu. Lui Zaharia, preotul, pe cînd sluja la altar i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Înainte — mergătorul, adică Ioan Botezătorul, — se născuse și misiunea lui fusese dovedită prin minuni și profeție. Vestea despre nașterea lui despre minunata însemnătate a misiunii sale se răspîndise pretutindeni. Cu toate acestea, Ierusalimul nu se pregătea să-și primească Mîntuitorul!

Solii cerești priveau cu uimire la nepăsarea poporului chemat de Dumnezeu să ducă lumii lumina adevărului sfînt. Națiunea Iudeilor fusese păstrată ca martoră că Hristos trebuia să se nască din seminția lui Avraam și din neamul lui David; și cu toate acestea ei nu știau că venirea Lui se apropiase. În templu, sacrificiul de dimineața și de seara mărturisea despre Mielul lui Dumnezeu; dar nici aici nu se făcea nici o pregătire pentru primirea Lui. Reprezentanții religioși și învățătorii națiunii iudaice nu știau

că cel mai mare eveniment din cîte se petrecuseră, era gata să aibă loc. Ei spuneau pe de rost rugăciunile lor și săvîrșeau formele cultului ca să fie văzuți de oameni; dar în goana lor după bogăție și onoruri lumești nu erau pregătiți pentru descoperirea lui Mesia. Aceeași nepăsare stăpînea în tot pămîntul lui Israel. Inimile egoiste și lumești nu erau atinse de bucuria care făcea să tresalte tot cerul. Doar cîtiva doreau să vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-au fost trimiși soli cerești.

Îngerii ajutară pe Iosif și Maria în călătoria lor de la Nazaret pînă la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins, pătrunsese pînă în văile Galileei. După cum pe vremuri Ciru fusese chemat la conducerea imperiului universal Medo-Persan ca să poată da libertate captivilor Domnului, tot astfel Cezar August a fost făcut mijlocul prin care s-a executat planul lui Dumnezeu, ca mama lui Isus să fie dusă la Betleem. Ea era din neamul lui David și fiul lui David trebuia să se nască în cetatea lui David. Din Betleem, spunea profetul, trebuia „să vină Acela a cărui obîrșie se suie pînă la vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Dar în cetatea neamului lor domnesc, Iosif și Maria n-au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei străbătură drumul strîmt, de la poarta cetății pînă la capătul de răsărit al orașului, căutînd în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul înglotat. Însfîrșit găsiră refugiu într-un grajd de vite; aci S-a născut Mîntuitorul lumii!

Oamenii nu știau nimic; dar vestea aceasta umplu cerul de bucurie. Cu un interes și mai adînc și mai călduros, ființele sfinte, din locurile luminii, erau atrase spre pămînt. Lumea deveni mai strălucitoare în prezența Lui. Deasupra dealurilor Betleemului se adună o mulțime imensă de îngeri. Ei așteptau un semn, să poată duce lumii vestea cea bună. Dacă mai marii lui Israel ar fi fost credincioși la datoriar lor, ar fi avut parte de bucuria de a vesti lumii nașterea lui Isus. Dar acum au fost lăsați la o parte, și au fost aleși pentru aceasta niște oameni simpli, dar credincioși, niște păstori.

„Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea păstorilor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David,

vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul“!

La cuvintele acestea, speranțe de slavă umplură inimile păstorilor, care ascultau. Venise Liberatorul lui Israel. Putere, mărire, triumf, erau legate de venirea Lui. Dar îngerul trebuia să-i pregătească pentru a recunoaște pe Mîntuitorul lor în sărăcie și umilință. „Iată semnul după care Il veți cunoaște“, spuse el, „veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat în iesle“.

Trimisul cerului potolise temerile lor. Le spuse cum pot afla pe Isus. Gîndindu-se cu milă la slăbiciunea lor omenească, le dădu timp să se deprindă cu strălucirea dumnezească. De acum bucuria și slava nu mai puteau să fie reținute. Cîmpia întreagă a fost luminată de puternica strălucire a îngerilor lui Dumnezeu. Pămîntul tăcuse și cerul se plecaseră să asculte imnul:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“!

Cerul și pămîntul nu sînt astăzi mai departe unul de altul ca pe vremea cînd păstorii ascultau cîntecul îngerilor. Oamenii formează și astăzi grija cerului ca și pe vremea cînd oameni simpli, cu ocupații neînsemnate, au întîlnit îngerii în miezul zilei și au vorbit cu trimișii cerului în vie sau pe cîmp. Cerul poate fi foarte aproape de noi, pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pe cei care merg, și vin, la porunca lui Dumnezeu.

Despre cele petrecute la Betleem, nu se poate termina de vorbit. În ele este ascuns „adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu“.

Admirăm sacrificiul Mîntuitorului, Care a dat tronul cerului pentru staul și vecinătatea îngerilor strălucitori pentru vitele din grajd. În fața Lui, îngîmfarea și mulțumirea de sine din inima omului se simt aspru mustrate.

Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunilor omenești. El l-a îngăduit să dea piept cu primejdiile la fel ca oricare suflet omenesc, să ducă lupta vieții cum trebuie să o ducă oricare vlăstar omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde viața veșnică.

Inima oricărui părinte de pe pămînt, priveghează cu grijă asupra fiului său. El privește în fața copilășului său și tremură la gîndul că viața i-ar fi în primejdie. El dorește să ferească pruncușorul de puterea răului, să-l ferească de ispite și de luptă. Deși avea să ducă o luptă mult mai grea și să înfruntă riscuri mult mai mari, Dumnezeu a dat pe Singurul născut al Său, pentru ca în felul acesta cărarea vieții să poată fi asigurată pentru copilașii noștri.

„Aci este iubirea. Minunează-te cerule! Și rămîi încremenit pămîntule, de această nespus de mare iubire!“

E. G. WHITE

Inceput de an la seminarul teologic

Prin providența și binecuvîntarea deosebită a lui Dumnezeu și datorită unei largi înțelegeri a conducerii țării noastre, Seminarul nostru Teologic funcționează în mod normal, avînd elevi la toate cele patru clase cu cît este organizat. El se dovedește a fi o binecuvîntare de la Dumnezeu, în care tinerii Bisericii noastre pot să primească educația și pregătirea nece-

sară pentru a deveni vrednici și demni slujitori ai Evangheliei și ai semenilor lor.

Încă din ziua de 2 octombrie era mare însuflețire în curtea Seminarului. Unul după altul soseau cu bagajele elevii din diferitele părți ale țării. Cei care au mai urmat cursurile în anii trecuți, intrau mai radioși, ca unii care erau familiarizați cu locurile acestea, dornici să vină

cît mai degrabă ca să se vadă din nou la Seminar. Cei care au venit de prima dată acest an, intrau mai sfioși, se uitau cu ochi cercetători, întrebători și deodată li se lumina fața cînd între ceilalți elevi descopereau prieteni sau cunoștințe mai vechi.

Întîlnirea lor era o priveliște plină de frumusețe. Calde și viguroase strîngeri de mînă, însoțeau acele scurte dar însuflețite conversații. Erau întrebări și răspunsuri de o parte și de alta, despre felul cum a fost petrecută vacanța, despre sănătate și voie bună; apoi prezentarea altui coleg sau colegă spre cunoștință. Pe fețele lor se putea citi nemărginită bucurie, vioșie, sănătate și mult elan tineresc. Se împlinea profeția din Psalmul 110,3; „Poporul Tău este plin de înflăcărare; cu podoabe sfinte ca din sînul zorilor, vine tineretul Tău la Tine ca roua“. Să ne ajute bunul Dumnezeu să vedem pe copii noștri cît mai curînd îmbrăcați cu aceste podoabe sfinte, cu podoabele cerului: curăție, credincioșie, hărnicie, umilință, răbdare și pe deasupra tuturor, să-i vedem îmbrăcați cu puterea Duhului Sfînt, gata pentru orice lucrare bună.

Fiecare dintre dînșii a fost plasat la cîte o gazdă din oraș. În felul acesta li s-a asigurat un adăpost corespunzător unde să aibe posibilitatea ca în orele libere din după-amiaza fiecărei zile să studieze în liniște. A fost îmbucurător și mișcător gestul fraților și surorilor care s-au oferit ca gazde. Unii dintre ei au făcut adevărate sacrificii, numai să poată veni în ajutorul elevilor dornici de învățatură și zeloși în a se pregăti pentru sfînta lucrare.

A doua zi, 3 octombrie, era ziua cea mare și însemnată a începerii cursurilor. Curtea era plină de elevi și eleve. La orele 9 dimineața au fost invitați toți în aulă, unde am ținut ca mai întîi de toate să aducem mulțumiri și laude lui Dumnezeu care ne-a păstrat viața și credința și ne-a acordat pacea Sa bogată. Solemnitatea s-a început cu un imn de laudă, după care rugăciuni au fost înălțate către Dumnezeu atît din partea profesorilor, cît și din partea elevilor. Atenția era încordată, cînd unul după altul elevii se ridicau și se recomandau. Primul care a deschis seria recomandărilor s-a ridicat și a zis: „Mă numesc Mateescu Gheorghe, elev anul IV, fac parte din Comunitatea Ploești Nr. 1, Conferința Muntenia. Am primit botezul în anul 1949“. Și după 75 de astfel de recomandări, a urmat ultima, o elevă, care a zis: „Mă numesc

Constantinescu Otilia, elevă în clasa a 1-a, sînt membră a comunității București Vasile-Lascăr, Conferința Muntenia. Am primit botezul în anul 1951“. După aceea ne-am încredințat în mîinile Domnului, ca El, în bunătatea, îndurarea și prin puterea Sa nemărginită să ne păzească în liniște și pace în tot cursul anului școlar 1955—1956.

Am putea zice că frumoasa corabie a Seminarului, cu prețioasa sa încărcătură, și-a ridicat ancora, și-a întins pînzele și a început să taie valurile vremii, cu prora spre larg, pregătită pentru o călătorie care va dura peste 8 luni de zile. Să rugăm pe Domnul cerului și al pămîntului să trimită adierea puterii Spiritului Sfînt care să dea avînt corăbiei noastre, iar Mîntuitorul, conducătorul și stăpînul Universului să fie El pilotul navei noastre, pentru ca astfel să avem o călătorie fericită și după 8 luni de navigare pe marea timpului, să ajungem cu bine la țărîmul mult dorit: fericită încheiere a anului școlar.

Iată ce vorbește Spiritul Profetic despre însemnătatea acestei lucrări de educație:

„Sîntem chemați în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri; și scopul educației noastre ar trebui să fie acela de a ne pregăti în vederea acestui serviciu“.

„Cine lucrează împreună cu intențiile divine, ca să dea elevilor cunoștința de Dumnezeu și să formeze caracterul în conformitate cu al Domnului, face o lucrare mare și înaltă. Dacă deșteaptă în alții dorința de a ajunge idealul propus de Dumnezeu, el atunci dă o educație înaltă ca cerul și întinsă ca Universul; o educație care nu poate fi terminată în viața aceasta ci care se va continua și în viața viitoare; o educație care asigură elevului doritor de succes un certificat al școlii pregătitoare de pe pămînt, spre a fi admis în înalta școală de sus.“

„Pavel văzu că Timotei era credincios, statornic și sincer, și îl alesese ca tovarăș de lucru și călătorie. Cei care învățase pe Timotei în copilăria lui au fost răsplătiți văzînd pe copilul grijei lor, legat într-o tovarășie atît de strînsă cu marele apostol. Timotei a fost un simplu tînr, care a fost ales de Dumnezeu a fi învățător, însă principiile sale fuseseră atît de bine întemeiate prin educația primită în primii săi ani, încît el a fost pregătit a ocupa locul ca ajutor al lui Pavel. Și deși tînr, el purtă răspunderile sale cu smerenie creștină“.

Una din marile noastre nevoi este ca toți —

asemenea lui Iosif, Daniel, Timotei, — care au crescut și s-au dezvoltat spiritual în comunitățile noastre, acei care sînt o binecuvîntare pentru Biserică și pentru societate, să fie îndrumați

la Seminar, spre a putea primi educația necesară pentru o bună și folositoare servire.

H. ARTINIAN

Temeinicia cuvîntului lui Dumnezeu

Încercînd să redăm, în scris, gîndul despre însemnătatea Sfințelor Scripturi, nu facem decît a expune pe scurt unele probleme biblice, prin care omul sincer și doritor de mîntuire, va ajunge să înțeleagă, cu ajutorul Duhului Sfînt, temeinicia și bogăția spirituală a Cuvîntului lui Dumnezeu.

Cînd vorbim despre temeinicia unei construcții materiale, ne gîndim imediat la rezistența, la durabilitatea acelei construcții, care este clădită pe o temelie puternică, și destul de rezistentă, ca să garanteze existența acelei construcții.

Tot astfel, vorbind despre temeinicia Cuvîntului lui Dumnezeu, înțelegem prin aceasta, autenticitatea, veracitatea și valabilitatea Cuvîntului lui Dumnezeu, care este una și aceeași cu expresia voinței lui Dumnezeu, revelațiunea planurilor și a gîndurilor lui Dumnezeu, pline de iubire și compătimire pentru mîntuirea și fericirea noastră a tuturor.

Toate scrierile Bibliei au fost inspirate de Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfînt după cum este scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu“. 2.Tim.3,16: „A plăcut lui Dumnezeu să comunice lumii adevărul Său prin unelte omenești, și El Insuși prin Duhul Său cel Sfînt, a pregătit oameni și i-a făcut în stare să facă lucrarea Sa. Comoara a fost încredințată unor vase pămîntești, dar cu toate acestea nu este mai puțin din cer.

Unitatea morală, spirituală și dogmatică a Sfintei Scripturi, consistența și rezistența ei față de critici și influența continuă în bine, pe

care o exercită asupra oamenilor, este o afirmație puternică a temeiniciei ei, a faptului că Biblia este Cuvîntul lui Dumnezeu.

Dacă s-ar fi descoperit numai o singură învățătură care să atingă unitatea și integritatea morală și dogmatică a Sfintei Scripturi, aceasta ar fi fost deajuns ca să producă o spărtură pentru a distruge întreaga operă. Stă scris că: „Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită, și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui“. Matei.12, 35. Dar unitatea indestructibilă a învățăturilor Sfintei Scripturi, este dovada divinității Cuvîntului lui Dumnezeu care se impune ca o autoritate morală a Atotputernicului.

Deși cărțile Bibliei au fost scrise de circa patruzeci de scriitori foarte diferiți între ei, și la diferite intervale de timp, prin toate acestea domnește un singur spirit și o singură temă: ISUS HRISTOS ca Mîntuitor al lumii. Acest Mîntuitor a venit de prima dată ca jertfă ispășitoare pentru toți cei ce vor crede și va veni a doua oară, ca să aducă mîntuirea și nemurirea celor care-L așteaptă, după cum este scris: „Tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora. Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“. Evrei.9,28.

Poporul Iudeu a fost privilegiat să primească descoperirile lui Dumnezeu. Apostolul Pavel întreabă: „Care este deci întîietatea Iudeului? Ori cum, sînt mari. Și mai întîi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui

Dumnezeu“. — „Ei sînt Israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, Patriarhii și din ei a ieșit după trup Hristosul care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci, Amin“. Rom.3,1.2;9,4.5.

Dar, cu toate că Dumnezeu li S-a descoperit Iudeilor în mod atît de minunat, ei nu s-au folosit pe deplin de făgăduințele lui Dumnezeu. Pentru mulți dintre Iudei, patrimoniul sfînt a rămas fără valoare. Avertismentul lui Dumnezeu este și pentru noi: „Să luăm dar bine seama că atîta vreme cît rămîne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nimeni din voi să nu se pomenească venit prea tîrziu“. Evrei.4,1. — „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile“.

Mîntuitorul, Mesia, nu era departe pentru a fi găsit de Iudei. Mesia era ascuns în profețiile Scripturilor, dar Cuvîntul lui Dumnezeu nu le-a folosit pentru că n-a fost cercetat cu credință. Peste cincizeci de profeții biblice ale Vechiului Testament stau ca o mărturie profetică despre Mesia. Împlinirea acestor profeții în persoana Mîntuitorului Isus Hristos formează patrimoniul Noului Testament pentru întreaga lume. Mîntuitorul Isus Hristos mai poate să fie găsit de către cei ce-L caută cu inima curată, dar numai într-un singur patrimoniu sfînt și acesta este Sfînta Scriptură. Isus a zis: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață vecinică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine“. Ioan.5,39.

Regula de urmat în studiul Sfintelor Scripturi este următoarea: „Biblia nu trebuie studiată niciodată fără rugăciune. Numai Spiritul Sfînt poate să ne facă să simțim importanța învățăturilor ușor de înțeles, sau să ne ferească de rătălmăcirile adevărurilor greu de înțeles.“

„Domnul Isus făgădui ucenicilor Săi: „Mîngietorul, Spiritul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl în numele Meu, El vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu“. Ioan.14,26.

Temeinicia revărsării Duhului Sfînt la Rusalii, este cea mai puternică dovadă a împlini-

rii făgăduințelor lui Dumnezeu, care asorează adevărul că Mîntuitorul Isus a înviat din morți, că S-a înălțat la ceruri și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, de unde are să vină cu mîrire să judece vii și morții.

Providența divină S-a îngrijit de credincios să aibă o Carte numită Sfînta Scriptură. Această Carte este scrisoarea duioasă a Tatălui nostru ceresc către copii Săi din această lume. În ea ni se descoperă iubirea lui Dumnezeu către noi oamenii și ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții, după cum El ne-a iubit pe noi. Tatăl nostru ceresc dorește ca iubirea Sa să treacă de la om, la om, ca omul, să ajungă să devină frate pentru om.

Temeinicia Cuvîntului lui Dumnezeu este Hristos, căci Hristos este Cuvîntul lui Dumnezeu, după cum este scris: „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvîntul. El era la început cu Dumnezeu. Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan.1,1.2.14.

De aceea, Sfînta Scriptură, poate fi numită pe drept Cartea înțelepciunii lui Dumnezeu. În această Carte găsim pe Isus, care ne-a iubit și ne-a răscumpărat din blestemul morții și al păcatului. Privind la Isus cel răstignit, inimile noastre se umple de speranță. Isus este învierea și viața. Cine crede în Isus, chiar dacă va fi murit, va trăi. Voia Tatălui nostru ceresc este, ca oricine crede în Fiul Său, să aibă viață veșnică, și El ne va învia în ziua de apoi.

Să urmăm și noi exemplul Psalmistului care zice: „Strîng Cuvîntul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“. Ps.119,11. De asemenea să urmăm exemplul celor din Bereea, cari: „au primit Cuvîntul cu toată rîvna și cercetau Scripturile în fiecare zi“. Este necesar și o experiență personală a fiecăruia, cum zice Psalmistul: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Temeți-vă de Dumnezeu voi sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!“ Ps. 34,8.9.

D. I. BADESCU

Creștinul și viața socială

Există, uneori, o confuzie între noțiunea de viață lumească și cea de viață socială. Dar ele sînt lucruri deosebite. Este știut, în general, că între creștinul evlavios și felul lumesc de viațuire — adică acele fapte care degradează viața și care înjosește și asuprește pe om — este o linie de demarcație, o deosebire, o rezervă, un antagonism chiar. Aceasta constituie o parte din esența adevăratului creștinism, din frumusețea și măreția lui. Cuvintele Sfintei Scripturi ne sînt dovadă în privința aceasta.

„Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume“. Iacov.1,26-27.

„Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întinericului, ba încă, mai degrabă, osîndiți-le“. Pavel (Efes.5,10.11.).

„Să trăim frumos ca în timpul zilei, nu în chifuri și în beții, nu în curvii și fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pămîntească, pentru ca să-i treziți poftelile“. Pavel (Romani.13,13.14.).

Această atitudine față de felul lumesc de viațuire, nu înseamnă însă izolarea creștinului de viața socială, ci numai de faptele rele din lume. Aceasta nu însemnează iarăși, refugiarea de bună voie undeva în pustietate și ruperea oricăror legături cu societatea, socotind că numai așa ne putem mîntui sufletul nostru. Deși creștinismul are ca scop principal formarea caracterului aici, în viața aceasta, pentru viața viitoare din împărăția lui Dumnezeu, — creștinul are totuși datoria de a rămîne între oameni. Acest lucru a fost stabilit de sublimul Salvator al omenirii, în convorbirea pe care a avut-o cu Tatăl ceresc în rugăciunea Sa, cînd a zis: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău“. (Ioan.17,15).

Ceva mai mult. Arătînd care e rolul creștinului în mijlocul lumii, El a stabilit așa: „Voi sînteți sarea pămîntului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși pu-

terea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decît să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.

Voi sînteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămînă ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri“. Isus. (Matei.5,13-16).

Deci, nici izolare și nici inactivitate. În pilda samariteanului milos, ni se vorbește de doi oameni care au trecut pe alături de cel căzut între tîlhari, pe alături de necazurile și suferințele lui, fără să-i dea nici un sprijin și nici o asistență. Din egoism sau considerente nedemne, noi nu putem trece pe alături de nevoile semenilor noștri, de nevoile omenirii, de necazurile ei și de problemele ei sociale. Acolo, ca și samariteanul milos, creștinul trebuie să fie prezent, fiind sare și lumină; Acolo este nevoie de fapte bune. Acesta este planul lui Dumnezeu pentru propovăduirea Evangheliei și pentru dezvoltarea caracterului creștin. În acest sens, precum și în sensul larg al ajutorării omenirii, creștinul trebuie să fie un ferment bun și un susținător al vieții sociale, dînd ajutor generos, personal, oriunde e nevoie și sprijinind orice acțiune care este spre binele individual, general și social.

„Nimeni nu poate săvîrși fapte de binefacere, fără lepădare de sine. Numai ducînd o viață simplă, cu lepădare de sine, și cu multă economie, ne va fi cu putință să facem fapte de adevărați creștini. Mîndria și ambițiile lumești trebuie date afară din inima noastră. În toate cîte facem, trebuie să dăm pe față spiritul ne-egoist al Domnului Hristos. Pe pereții casei noastre, pe mobilă și pe tablouri ar trebui să citim: „Adu în casa ta pe nenorociții fără de adăpost“. Pe dulapurile noastre cu haine și cu rufe ar trebui să scriem, ca și cum ar fi scris de Dumnezeu: „Vezi pe un om gol, acoperă-l!“

Iar în camera noastră de mîncare, pe masa plină cu hrană din destul ar trebui să stea cuvîntul: „Împarte-ți pîinea cu cel flămînd“.

„Cauza lui Hristos nu poate fi servită printr-o viață egoistă. În inimile preinșilor Săi urmași trebuie să locuiască simpatia cordială a lui Hristos, o iubire mai adîncă pentru cei pe care El i-a prețuit atît de mult, încît și-a dat viața spre salvarea lor. Aceste suflete sînt prețioase, cu mult mai prețioase decît orice altă jertfă ce am putea aduce lui Dumnezeu. A întrebuița toată puterea pentru o lucrare mare în aparență, neglijînd în acelaș timp pe cei lipsiți, sau abătînd dreptul străinului, nu este un serviciu bineplăcut lui Dumnezeu“.

„Sînt oameni cu inimă largă, care se gîndesc serios la soarta săracilor și la mijloacele de a le veni în ajutor. Cum pot cei fără lucru și fără cămin să se bucure și ei de cele mai comune binecuvîntări ale providenței lui Dumnezeu, și să ducă și ei viața rînduită de Dumnezeu omului? — aceasta este o întrebare, la care mulți doresc serios un răspuns“.

Sînt unele lucruri, pe care le întreprinde societatea, cîrmuirea, cu scopul de a ajuta oame-

nilor, celor lipsiți, celor nevoiași, celor nedreptățiți. Credem că biserica nu trebuie să-și ia ea rolul acesta; dar mai credem că creștinul trebuie să fie un bun exemplu în viața socială, după cea mai bună conștiință a lui, luminată de Cuvîntul lui Dumnezeu și călăuzită de iubire de oameni.

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta, cu fapta, cunoștința, cu cunoștința, înfrînarea, cu înfrînarea, răbdarea, cu răbdarea, evlavia, cu evlavia, dragostea de frați, cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“. 2 Petru 1,5-8.

„In colo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească!“ Pavel. (Filipeni 4,8.).

V. DIACONESCU

Cîteva din lucrările agricultorului în timpul iernii

Odată cu sosirea lunii ianuarie, pășim într-un an nou.

Cu ocazia aceasta, deobicei se face bilanțul anului trecut. Se constată realizările făcute și se înregistrează progresul realizat. Același lucru îl face și gospodarul destoinic.

Luna ianuarie, este luna cînd să se facă cele mai înțelepte planuri ale lucrărilor gospodăriei pentru noul an, cunoscînd, că totul depinde de felul cum am pornit la lucrările noastre de la începutul anului.

În acest timp trebuie revizuite toate mașinile și inventarul agricol, reparînd pe cele stricate, sau înlocuind după caz pe cele uzate, pregătind totul, pentru ca la sosirea timpului favo-

rabil să putem începe lucrul în condițiunile cele mai bune.

Să verificăm existența și valoarea semințelor pentru culturile de primăvară. Să se facă proba de încolțire a semințelor spre a le cunoaște puterea de germinație, calculînd apoi cantitatea de semințe de care vom avea nevoie, să cumpărăm sau să înlocuim după caz semințele necorespunzătoare cu semințe sănătoase, de la centrele sau bazele ce împart semințe pentru noul an, ținînd seama de faptul că de calitatea seminței ce punem în pămînt, depinde într-o foarte mare măsură recolta viitoare.

Trebuie verificate beciurile și locurile unde păstrăm rădăcinoasele, controlînd umiditatea și

căldura sau luînd măsuri să le ferim de înghețuri. Cartofii de sămînță trebuiesc în deosebi feriți de orice atingere de îngheț și păstrați la locuri uscate. Să aerisim cît mai des beciurile cu zarzavaturi. În cele cu prea multă umezeală, să se presare pe jos praf de var nestins, sau să-l punem în diferite locuri în vase; acesta va strînge umezeala din aer.

Să se depună o deosebită grijă pentru ocrotirea vitelor de muncă, cele contractate pentru îngrășare, precum și cele păstrate pentru prăsilă, lapte sau creștere.

Se cercetează cît mai des semănăturile de toamnă și în cazul că se constată că s-au format bălți pe teren se ia toate măsurile posibile pentru scurgerea lor.

Apicultura

În prisacă, stupină, dacă familiile au fost bine pregătite la timpul potrivit pentru iernat, se observă acum ca ele să fie protejate contra pier-

derilor de căldură. Se curăță din cînd în cînd urdinisul de zăpadă, de chiciură sau albine moarte. Familiile mai slăbuțe vor fi puse la adăpost de frig, iar în cazurile grave, cînd nu au putut fi din timp destul de aprovizionate pentru iarnă, li se va da cîte o ramă, două cu miere, sau se poate da serbet de zahăr.

De o mare importanță pentru ogoare și semănături este asigurarea unei cît mai mari cantități de apă și mai ales din zăpadă. Zăpada peste semănături, pe lîngă că le asigură umiditatea pentru primăvară, le apără și de îngheț.

Să luăm toate măsurile corespunzătoare pentru oprirea zăpezii pe ogoare.

Să facem cu ajutorul bunului Dumnezeu, așa cum se cuvine unui bun și chivernisit gospodar, ca felul nostru de umblare și de activitate să fie o lumină și pentru alții; aceasta se va resfrînge în bine asupra propriei noastre gospodării, a comunei noastre, a noastră a tuturor.

VIZITA UNOR OASPEȚI

În cursul lunii octombrie 1955, am avut plăcuta ocaziune de a primi vizita unor oaspeți mai de departe.

Astfel, am fost vizitați de o delegație compusă din pastorul Bisericii Anglicane Bryn Thomas și pastorul Bisericii Presbiteriene Alban Davies, ambii din Londra.

Dînșii s-au interesat îndeaproape despre Biserica A.Z.S. din R.P.R. și îndeosebi despre crezul și organizația ei. La rîndul lor, ne-au istorisit despre Bisericele dînșilor și felul lor de organizare.

Ne-au felicitat sincer pentru că am rezistat persecuției din timpul lui Antonescu.

La plecare, s-au exprimat că întîlnirea aceasta o socotesc foarte folositoare, asigurîndu-ne că vor duce cu dînșii salutările noastre.

De asemenea, tot în cursul lunii octombrie, am avut, în mod ocazional, vizita fratelui Palatay Alexandru, care este slujbaş al Uniunii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea, din Ungaria.

Cu această ocaziune, dînsul ne-a adus salutările fraților noștri din Republica Populară Ungară.

SUMAR

La iesle — versuri	D. Popa-Ticu
Dumnezeu cu noi	St. Năilescu
Adunarea generală a Uniunii	Gh. Graur
Implinirea vremii	E. G. White
Imn închinat nădejzii —	I. Bătrîna-Voivodeni
versuri	
Inceput de an la Seminarul	H. Artinian
Teologic	
Temeinicia Cuvîntului lui	D. Bădescu
Dumnezeu	V. Diaconescu
Creștinul și viața socială	
Cîteva din lucrările agricultorului în timpul iernii.	
Vizita unor oaspeți.	

„CURIERUL ADVENTIST“

Organ al cultului creștin adventist de Ziua a Șaptea din R.P.R.

Redacția și administrația: București, str. Mitrop. Ghenadie Petrescu nr. 116,
Raionul T. Vladimirescu

Redactor responsabil: Gh. Graur.

Telefon: 9.59.60.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2
București - Str. Brezoianu 23-25 — c. 238